

Pozdravujem Vás pán profesor, aj všetkých ostatných,

píšem Vám report z projektu Filipa Neriho v Kisumu – Keňa, za mesiac marec a apríl. V centre sme mali ako vždy okolo 14 – 16 chlapcov vo veku od 10 do 18 rokov. Marec bol náš prvý mesiac, kedy sme už boli presťahovaní do nových priestorov nášho centra. Aj keď sme sa už presťahovali, vylepšovať sme neprestali. Stále je tu kopa práce. Snažíme sa, aby centrum vyzeralo čo najlepšie a bolo krajším miestom na formáciu našich chlapcov. Počas tohto času sa nám podarilo zakúpiť 4 nové trojposchodové (nie dvojposchodové) posteľe.

Ušetrili sme tým viac miesta v spálni, kde chlapci spia. Jediný menší problém, ktorý nastal bolo zohnať takú veľkú moskytieru. V centre môžeme teraz poskytnúť miesto na spanie pre 16 chlapcov.

Vďaka dobrodincom sme v centre postavili aj nové kovové preliezačky, ktoré nám budú slúžiť, aby sme sa nenudili a aby sme si mohli trochu zacvičiť. Je to perfektná vec mať takúto vychytávku vo vlastnej záhrade. Ihrisko, ktoré sme úspešne dokončili dostalo nové oplatenie. Bol to super nápad, lebo keby tam žiaden plot nebol, lopta by lietala všelikde. V centre sme vysadili veľké množstvo stromov a kríkov, ktoré nám neraz poskytnú tieň. Tak isto sme zatravnili niektoré plochy, lebo po daždi sme všetku hlinu nosili dovnútra.

Nové preliezky.

V apríli nám začali školské prázdniny a tým sa ukončil prvý semester z troch. Centrum sa nám počas prázdnin naplnilo do poslednej posteľe a občas sa stalo, že chlapci museli spať aj na matraci. Toto obdobie je veľmi náročné, každý deň si musíme naplánovať čo sa bude robiť a kam pôjdeme. Autom nemôžeme ísť ďaleko, lebo je nás veľa a všetci sa do auta nezmesíme. V jeden deň sme sa išli kúpať do jazera Viktória, ktoré je vzdialené len pár stoviek metrov od centra.

V apríli nám začali školské prázdniny a tým sa ukončil prvý semester z troch. Centrum sa nám počas prázdnin naplnilo do poslednej posteľe a občas sa stalo, že chlapci museli spať aj na matraci. Toto obdobie je veľmi náročné, každý deň si musíme naplánovať čo sa bude robiť a kam pôjdeme. Autom nemôžeme ísť ďaleko, lebo je nás veľa a všetci sa do auta nezmesíme. V jeden deň sme sa išli kúpať do jazera Viktória, ktoré je vzdialené len pár stoviek metrov od centra.

Nové posteľe.

Na ďalší deň sme sa vybrali do miestneho múzea. Ono to nie je také múzeum, aké si možno predstavujete, ale na strávenie voľného času je to super nápad. Nachádza sa tam mnoho vecí, ktoré tam vystavujú a prezentujú ako keby sa už nepoužívali – napríklad slamené a hlinené domy, ale na dedinách je to ešte stále normálna vec.

Keď som už pri tých domoch, tak sa nám podarilo jeden postaviť, konkrétne jednému z našich chlapcov menom Samson. Dom mali naozaj v dezolátnom stave, o streche radšej nehovorím. Strecha ako nočná obloha plná veľkých hviezd :)

Samson je bývalý streetboy, ktorého poznáme už 6 rokov. Jeho rodina je extrémne chudobná, ako cca 25 percent Keňanov. Veľakrát nemajú ani ten „1 dolár na jeden,“ ako sa tu hovorí – dolár na deň. Mama od neho odišla a otec má iné záujmy. Býva len s jeho starkým, ktorý je ale alkoholik a veľa toho nespraví. Momentálne je druhák na strednej škole. Dom sme stavali cca dva dni. Verte alebo nie, ich dom spadol druhé ráno, keď sme začali stavať nový dom. Dážď bol taký silný, že to stena neudržala a spadla. Dom nie je príliš veľký, ale dvom bude určite stačiť. Už tam bývajú, ale dom bude musieť ešte dobre vyschnúť, aby sa steny mohli ešte dokončiť. To už ale necháme na nich.

Inflácia v Keni rastie ako všade na svete a ceny stúpajú pomaly každým dňom. Veci, ktoré si mnohí mali problém zakúpiť ešte pred zdražovaním, si teraz nemôžu dovoliť. Vláda sľubuje opatrenia, ale doteraz nepodali ľuďom pomocnú ruku. Ľudia si tu musia naozaj veľmi dobre rozmyslieť, čo si kúpia. Samozrejme, hovorím o ľuďoch, ktorí žijú v mojom okolí. Sú tu aj bohatí ľudia, ktorí nemajú žiadny problém kúpiť si kocku masla za 6 eur. Naše centrum sa nachádza v oblasti, ktoré patrí medzi tie najchudobnejšie. Denne sa stretávam s ľuďmi, ktorí prichádzajú a prosia o pomoc, najmä o jedlo.

Snažíme sa pomôcť, ale nie vždy sa to dá. Viem, že mi veríte, že nemôžeme pomôcť všetkým. Niektorí ľudia pýtajú peniaze a iní jedlo. Občas si vypýtajú veci na to, aby mohli robiť nejaký biznis.

Počas týchto dní sme neuskutočnili veľa „home visits,“ pretože sme mali naozaj veľa práce s centrom a boli prázdniny. Ako som písal, takto sme ukončili prvý semester tohto roka. Bol tiež spojený s veľkým množstvom školských mítingov, ktoré sa vždy v tomto období konajú. Najprv sa povie, že to bude iba na jednu hodinu, ale nakoniec sú s toho aj 4 :). Nedá mi nespomenúť návštevu rodiny nášho chlapca Grifina, 13 rokov. To bolo určite riadenie z hora. Všetko, čo si tento chlapec myslel o jeho rodine, sa totálne

Muzeum Kisumu. Krokodíl Nilsky, ktorý mimochodom usmrtil zopár ľudí ročne aj v Keni

Rodičovské združenie.

Grifin na prvej domácej návšteve. Keď zbadal jeho strýka, tak zamrzol.

zmenilo v jeden deň. Chlapcovi v ten deň povedali pravdu o všetkom, o čom sa v dedine hovorilo celé roky. Griffinov otec zomrel a matka tiež. Teda, tak si to myslel. Matka zomrela to bola pravda. Tu v týchto krajoch je oveľa dôležitejšia otcova strana ako matkina. Dediči sú len chlapci. Dievča sa musí vydať a hotovo, nemá nárok na nič. Tak to v niektorých kmeňoch funguje. Otec Griffin teda žije, ale nikdy ho nevidel. Pochádza z veľmi chudobných pomerov, o jeho ďalších súrodencoch, ktorých vraj veľa, nevie nič. Jeho strýko, ktorého pokladal za otcovho brata mu povedal všetko.

Jeho strýko je mimochodom dobre platený, je zamestnaný v štátnom sektore. Hneď som si totižto všimol, že v tomto dome niečo nie je v poriadku. Privítali nás jedlom ako kráľov, až som tomu nemohol uveriť. Griffinov strýko pomáha celej rodine a veľa deťom platí školy.

Griffin utiekol z domu už viackrát a jeho ujo bol pekne nahnevaný. Neskôr sa ale, keď som povedal kto sme a čo robíme, upokojil. Všetko sme si vysvetlili. Griffin je ale automaticky vyradený z dedičstva, to mu povedali. Majú veľké pozemky a domy. Avšak nevyhnali ho z domu a sú ochotní mu pomôcť, aj keď nie je z ich krvi. Vyrastal s nimi ako ich a chcú, aby to tak aj zostalo. Chlapec je momentálne v Nairobi s jeho strýkom, chodí do 8. triedy a pripravuje sa na KCPE skúšku.

Posledná foto z Petrom.

Týmto by som aj rád poďakoval Petrovi Zelezníkovi ktorý tu bol posledných 6 mesiacov a po veľkonočných sviatkoch odletel na Slovensko. Veľká vďaka za všetko.

Tak to by bolo asi v skratke všetko. Bolo toho určite viac, ale kto by to potom čítal, keby toho bolo priveľa:). Len pre info. Naše centrum momentálne podporuje 18 stredoškolákov a 20 chlapcov na základných školách. Všetko sú to bývalí chlapci z ulice.

Veľmi pekne ďakujeme Univerzite Sv. Alžbety za ich finančnú podporu a modlitby, ktoré od Vás dostávame. Bez Vás by sme tu neboli.

Tak isto veľké Ďakujeme patrí všetkým Vám, čo naše centrum tiež finančne, ale aj duchovne – modlitbami podporujete.

Boh vás všetkých žehnaj.

Tomáš Rusňák

Stavba domu. Drevo sme si museli najprv narúbať. Ale hlavne že bolo kde.

Výsledná práca. V pozadí je ich starý dom, kde môžete vidieť že zadna stena tam už nieje.

Bahnová omietka.

Mixujeme bahnovú maltu :).....ale drží to.

Peto stavia jeho prvú pec.

Pomenovali sme ju po našom Profesorovi Krčmerym.

Johnston class 7. Do školy sme mu museli kúpiť aj lavicu.

Mike....class 4. Problémový to chlapec. Soc. pracovník Mozes

Bruno class 7 a jeho nová uniforma. Soc. pracovníčka Cecilka

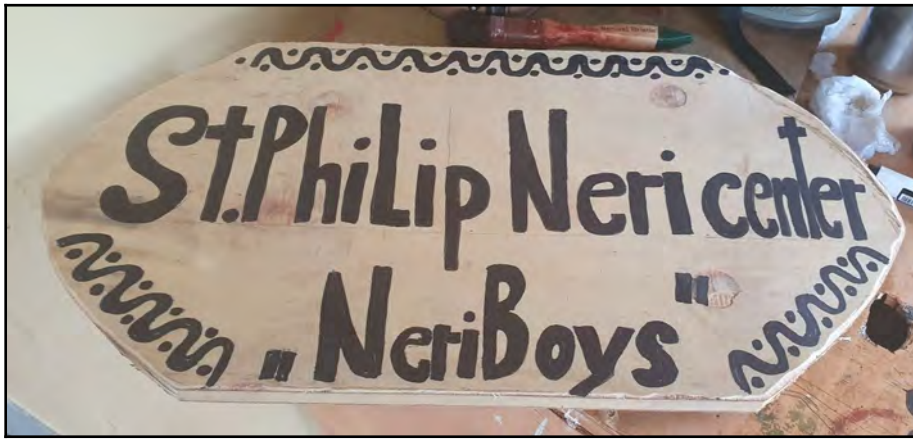
Sydney class 5 ,dostal nové topánky.

Benson class 4 platili sme školné.

Barthui class 8, Platili sme školné. Problémový to chlapec.

Naša značka na bránu.

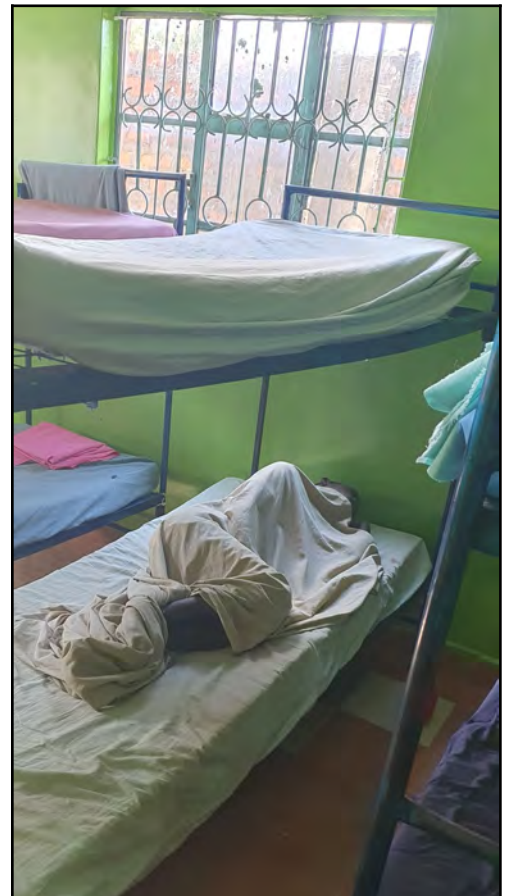
Montujeme solarne lampy.

Jazero Viktoria.

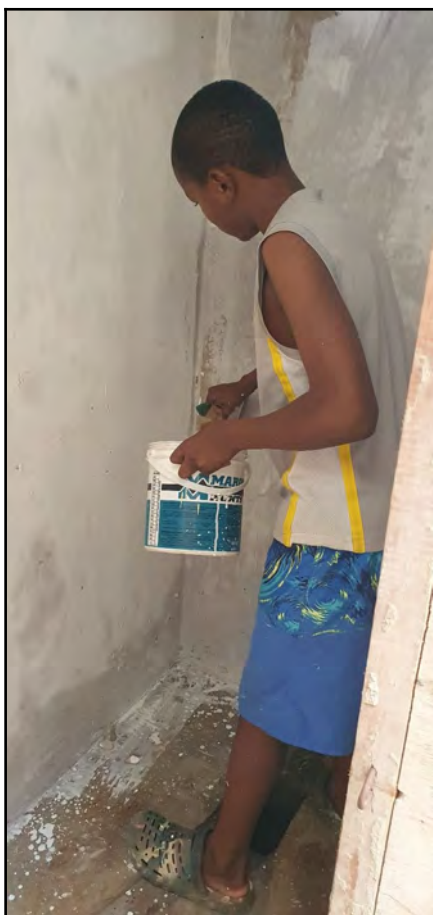
Studujeme.

Ked vás drapne Malária.

Nedelný outing.

Treba natriet aj WC

Sadime zelen.

Pomoc pre vdovu z 4 detmi.

Robili sme chodníky.

Naše modlitebné tabuľky.

Velkonočná sobotná vigília.